

Dosarul nr. 2ra-793/2022
2-20162106-01-2ra-07062022

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru (M. Frunze)
Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (L. Pruteanu, V. Sîrbu, Iu. Cotruță)

Î N C H E I E R E

17 august 2022

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al
Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecători

Maria Ghervas
Mariana Pitic
Victor Burduh

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Valeriu Onea,
în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Valeriu Onea
împotriva Instituției Medico-Sanitară Publică „Centrul Național de Asistență
Medicală Urgentă Prespitalicească” cu privire la constatarea ilegalității și anularea
ordinului de acordare a concediului anual plătit, declararea ilegal a refuzului de a
include în durata concediului a certificatului de donare a sângelui, anularea ordinului
în partea refuzului de acordare a zilelor de odihnă în baza certificatului de donare a
sângelui și repararea prejudiciului moral,
împotriva deciziei din 27 ianuarie 2022 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a t ă :

La 22 decembrie 2020, Valeriu Onea a depus cerere de chemare în judecată
împotriva IMSP „Centrul Național de Asistență Medicală Urgentă Prespitalicească”
cu privire la anularea ordinului nr. 405/15-c din 21.09.2020 „Cu privire la acordarea
concediului de odihnă anual dlui Onea Valeriu” - parțial, în partea ce ține de durata
acestuia de numai 21 zile; anularea ordinului nr. 410/3-c din 21.09.2020 „Cu privire
la acordarea zilelor libere pentru donarea de sânge dlui Onea Valeriu”, în partea ce
ține de durata acestuia de numai 3 zile; încasarea prejudiciului moral în sumă de
50000 de lei, a cheltuielilor de asistență juridică, precum și încasarea cheltuielilor de
judecată.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că, activează în funcție de felcer în
Substația AMU Edineț a CNAMUP MSMPS Republica Moldova și are o vechime
în muncă de 37 ani. Este veteran de război și conform prevederilor art. 14 alin. (1)
pct. m) din Legea nr. 190/2003 cu privire la veterani i se cuvine concediu de odihnă
în perioada convenabilă, precum și concediu suplimentar neplătit pe un termen de
până la 2 săptămâni.

La 18.09.2020, a depus în modul stabilit cerere privind acordarea concediului

anual plătit pe termen de 39 zile, cum prevede contractul individual de muncă, contractul colectiv de muncă, legislația muncii în domeniu.

Conform ordinului nr. 405/15-c din 21.09.2020, administrația IMSP CNAMUP i-a acordat un concediu anual parțial cu o durată de numai 21 zile calendaristice, care nu se încadrează în planurile reclamantului de a beneficia de un tratament sanatorial, de a recupera sănătatea pentru un nou an de muncă, dar și pentru a rezolva probleme casnice de gospodărire etc.

A considerat că, administrația abuzează la acest capitol, unilateral și fără acordul salariatului impune perioade convenabile ei, fără a lua în calcul necesitățile și prioritățile salariatului, încălcând și sfidând astfel drepturile salariatului la acest capitol.

Ordinul menționat l-a contestat în modul stabilit atât administrației CNAMUP, cât și Inspectoratului de Stat al Muncii. Conținutul răspunsului Inspectoratului de Stat al Muncii nr. O-1334/20 2 din 13.11.2020, este lipsit de argumente de fapt și de drept, astfel încât a considerat că nu a primit un răspuns întemeiat și previzibil.

A considerat insuficientă argumentarea Inspectoratului de Stat al Muncii privind dreptul angajatorului de a dispune fracționarea unilaterală, fără acordul salariatului, a concediului anual, atunci când există și este în vigoare institutul rechemării din concediul de odihnă, dar și când apare în actul Inspectoratului de Stat al Muncii și nu în dispozitivul ordinului angajatorului nr. 405/15-c din 21.09.2020 „Cu privire la acordarea concediului de odihnă anual dlui Onea Valeriu”, cu calitate de temei legal, prevederi din Dispoziția nr.8 din 28.03.2020 a Comisiei pentru Situații Excepționale a Republicii Moldova cu împuterniciri și restricționări de drepturi, dincolo de proporționalitate și rezonabilitate, fapt invocat și în Decizia Curții Constituționale a Republicii Moldova.

A susținut că, inspectoratul, limitându-se la o examinare superficială a petiției, cu recomandarea de a se adresa în instanța de judecată, a manifestat o atitudine cinică, care vine în contradicție cu competențele acestei instituții publice și rolul ei în soluționarea litigiilor de muncă, concilierea, promovarea și apărarea drepturilor în muncă etc.

În opinia reclamantului, restricționarea unor drepturi constituționale la orice nivel este o intervenție în care necesitatea trebuie să prevaleze legea în situație de excepționalitate, dar cu o proporționalitate rezonabilă, obiectivă, bine conturată și întemeiată de fapt. Această proporționalitate nu o regăsește în conținutul ordinului de aprobare a concediului fracționat, unilateral, fără acordul acestuia.

A invocat că, ordinul neavând o întemeiere faptică, nu conține nici o previzibilitate și transparență în adoptare și în asemenea formulă, nu-l poate concepe ca călăuză de drept în activitate.

Administrația CNAMUP pentru un an de muncă în condiții excepționale, destul de dure în exercitarea atribuțiilor de serviciu, i-a acordat un concediu cu o durată de numai 21 zile, sub limita de 28 zile calendaristice prevăzută de Codul muncii.

Reclamantul a susținut că, ordinul angajatorului nr. 405/15-c din 21.09.2020 „Cu privire la acordarea concediului de odihnă anual dlui Onea Valeriu” contravine prevederilor art.112 din Codul muncii, potrivit cărora, dreptul la concediu de odihnă anual plătit este garantat pentru toți salariații. Dreptul la concediu de odihnă anual nu poate fi obiectul vreunei cesiuni, renunțări sau limitări. Orice înțelegere prin care se renunță, total sau parțial, la acest drept este nulă, dar și prevederilor art. 113 Codul

muncii, conform cărora tuturor salariaților li se acordă anual un concediu de odihnă plătit, cu o durată minimă de 28 de zile calendaristice, cu excepția zilelor de sărbătoare nelucrătoare, iar pentru salariații din unele ramuri ale economiei naționale (învățământ, ocrotirea sănătății, serviciul public etc.), prin lege organică, se poate stabili o altă durată a concediului de odihnă anual (calculată în zile calendaristice).

A indicat că, pe parcursul anilor 2019-2020 a donat de 4 ori sânge, obținând dreptul la 4 zile libere de odihnă pentru revenire. Administrația prin ordinul nr. 410/3-c din 21.09.2020 a recunoscut numai trei certificate, al patrulea l-a omis fără temei de fapt și legal, acordând numai 3 zile de odihnă, astfel încălcând prevederile art. 190 alin. (3) din Codul muncii ce constituie o ilegalitate și o discriminare a salariatului la acest capitol.

A notat că, concediul anual este durata de timp, consacrată legal, stabilită științific, necesară pentru recuperarea, durată în care salariatul nu prestează activitatea pe care trebuie să o efectueze în temeiul contractului individual de muncă. A preconizat acest concediu anual să-l folosească pentru recuperarea sănătății în cadrul unui tratament sanatorial balnear.

Prin limitarea ilegală a duratei concediului sub limita acceptată de Codul muncii, angajatorul i-a pus capăt năzuinței acestuia, astfel cauzându-i imense suferințe fizice și psihice.

În acest context, a notat că, statul prin lege a garantat recuperarea energiei pierdute în cadrul donării de sânge, prin acordarea zilelor libere de odihnă și recuperare, la care angajatorul nu a reacționat în modul stabilit, dar și-a extins ilegal limitarea pentru certificatul neadmis, cauzându-i reclamantului suferințe fizice. Aceste argumente în viziunea reclamantului pot servi drept temei pentru satisfacerea în întregime a cerinței privind recuperarea prejudiciului moral cauzat pe seama și din contul pârâtului.

La 19 martie 2021, Valeriu Onea, reprezentat de avocatul Alexandru Bodrug au depus cerere privind concretizarea pretențiilor față de IMSP Centrul Național de Asistență Medicală Urgentă Prespitalicească (f.d. 28-29)

Prin cererea depusă, a solicitat declararea ilegală și neîntemeiată divizarea concediului de odihnă anual plătit pentru perioada de muncă 2019-2020 în baza ordinului nr. 405/15-c din 21.09.2020 „Cu privire la acordarea concediului de odihnă anual dlui Onea Valeriu”, pe motivul lipsei acordului scris al salariatului în acest sens; anularea ordinului nr. 405/15-c din 21.09.2020 „Cu privire la acordarea concediului de odihnă anual dlui Onea Valeriu”, în partea ce ține de neacordarea a 18 zile calendaristice, conform cererii salariatului de 39 zile - concediu de odihnă anual total; declararea ca fiind ilegal și neîntemeiat refuzul pârâtului de a include în perioada concediului de odihnă anual plătit a salariatului Onea Valeriu a certificatului de donare de sânge ser. ED nr. 162015999 din 16.06.2020 prezentat spre acceptare conform cererii reclamantului; anularea ordinului pârâtului nr. 410/3-c din 21.09.2020 „Cu privire la acordarea zilelor libere pentru donarea de sânge lui Onea Valeriu”, în partea ce ține de neacordarea unei zile de odihnă în baza certificatului de donare de sânge ser. ED nr. 162015999 din 16.06.2020, încasarea cheltuielilor de judecată, a cheltuielilor de asistență juridică, precum și încasarea prejudiciului moral cauzat în sumă de 50 000 de lei.

Prin hotărârea din 01 aprilie 2021 a Judecătorei Chișinău, sediul Centru, a fost respinsă ca neîntemeiată, cererea de chemare în judecată înaintată de Valeriu

Onea împotriva IMSP „Centrul Național de Asistență Medicală Urgentă Prespitalicească” cu privire la declararea ilegală și neîntemeiată a divizării concediului de odihnă anual plătit, anularea ordinului nr. 405/15-c din 21.09.2020 „Cu privire la acordarea concediului de odihnă anual dlui Onea Valeriu”, în partea ce ține de neacordarea a 18 zile calendaristice, conform cererii salariatului de 39 zile - concediu de odihnă anual total, declararea ilegal și neîntemeiat a refuzului de a include în perioada concediului de odihnă anual plătit a certificatului de donare de sânge ser. ED nr. 162015999 din 16.06.2020, anularea ordinului nr. 410/3-c din 21.09.2020 „Cu privire la acordarea zilelor libere pentru donarea de sânge dlui Onea Valeriu” în partea ce ține de neacordarea unei zile de odihnă în baza certificatului de donare de sânge ser. ED nr. 162015999 din 16.06.2020, încasarea prejudiciului moral și a cheltuielilor de judecată.

Prin decizia din 27 ianuarie 2022 a Curții de Apel Chișinău, s-a respins apelul declarat de avocatul Alexandru Bodrug în interesele lui Valeriu Onea și s-a menținut hotărârea din 01 aprilie 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru.

Pentru a decide astfel, instanța de apel a reținut că instanța de fond a dat o apreciere corectă raportului juridic dintre părți, a constatat și elucidat pe deplin circumstanțele importante pentru soluționarea cauzei, concluziile instanței de fond expuse în hotărâre fiind în corespundere cu probele administrate, normele de drept material fiind aplicate corect.

A stabilit că este întemeiată soluția instanței de fond de respingere a cerinței reclamantului Valeriu Onea privind declararea ilegală și neîntemeiată a divizării concediului de odihnă anual plătit, anularea ordinului nr. 405/15-c din 21.09.2020 „Cu privire la acordarea concediului de odihnă anual dlui Onea Valeriu”, în partea ce ține de neacordarea a 18 zile calendaristice, conform cererii salariatului de 39 zile concediu de odihnă anual total or, Valeriu Onea a beneficiat de concediu de odihnă anual divizat în strictă conformitate cu prevederile Codului muncii, pct.5 sub pct. 5.3.3 al contractului colectiv de muncă al IMSP CNAMUP pentru anii 2018-2021 și a prevederilor Dispoziției Comisiei Situații Excepționale a Republicii Moldova nr. 8 din 28.03.2020, care prevede expres că, angajatorul de comun acord cu comitetul sindical, până la 15 decembrie al anului calendaristic care expiră, aprobă programul flexibil de acordare a concediilor de odihnă anuale și suplimentare pentru anul ce urmează cu respectarea următoarelor condiții: concediul va fi planificat pentru fiecare salariat astfel, ca cel puțin o dată la 2 ani să coincidă cu sezonul estival; soții care lucrează la aceeași Unitate, au dreptul la concediu în aceeași perioadă de timp; ținând cont de necesitatea asigurării bunei funcționări a IMSP CNAMUP programarea concediilor de odihnă anuale se va efectua cu divizare în două părți, una dintre care va avea o durată de cel puțin 14 zile calendaristice, cu programarea acestora în perioadele care le va dori salariatul (f.d. 46 verso-55).

Instanța de apel a reținut că prin Hotărârea Parlamentului Republicii Moldova nr. 55 din 17 martie 2020, s-a declarat stare de urgență pe întreg teritoriul Republicii Moldova pe perioada 17 martie – 15 mai 2020. Ulterior, prin Hotărârea Comisiei Naționale Extraordinare în Sănătate Publică nr. 10 din 15 mai 2020, pe întreg teritoriul Republicii Moldova, a fost declarată stare de urgență în sănătate publică, pe perioada 16 mai 2020 - 30 iunie 2020. Ulterior starea de urgență în sănătate publică pe teritoriul Republicii Moldova a fost prelungită în conformitate cu Hotărârile Comisiei Naționale Extraordinare în Sănătate Publică.

Reieșind din faptul că reclamantul Valeriu Onea s-a adresat cu o cerere către IMSP CNAMUP privind acordarea concediului de odihnă anual în perioada stării de urgență în sănătate publică, angajatorul la emiterea ordinului de acordare a concediului a ținut cont de Dispoziția Comisiei pentru Situații Excepționale a Republicii Moldova nr. 8 din 28.03.2020, care indică expres în pct. 1, subpct.1.1 că, se împuternicesc, prin derogare de la prevederile actelor normative în vigoare, în perioada stării de urgență, conducătorii unităților din sectorul bugetar, cu dreptul de a stabili durata concediilor anuale ale salariaților.

Colegiul a constatat că, angajatorul IMSP Centrul Național de Asistență Medicală Urgentă Prespitalicească, întemeiat și legal a emis ordinul nr. 407/15-c din 21 septembrie 2020, prin care a acordat dlui Valeriu Onea, felcer, Substația Amu Edineț, concediul de odihnă anual parțial, pentru perioada de muncă 01.07.2019-01.07.2020, cu o durată de 21 zile calendaristice, de la data de 05 octombrie 2020 până la 25 octombrie 2020 inclusiv, bazându-se exclusiv pe prevederile legislației în vigoare sus menționate.

Mai mult, angajatul Valeriu Onea a executat ordinul emis, ceea ce denotă că a fost de acord cu actul dat, întrucât la acel moment nu a intervenit cu cerere prin care să-și manifeste dezacordul sau să solicite posibilitatea revizuirii posibilității acordării concediului pentru perioada solicitată.

Referitor la pretenția reclamantului Valeriu Onea privind declararea ilegală și neîntemeiat a refuzului de a include în perioada concediului de odihnă anual plătit a certificatului de donare de sânge ser. ED nr. 162015999 din 16.06.2020, anularea ordinului nr. 410/3-c din 21.09.2020 „Cu privire la acordarea zilelor libere pentru donarea de sânge dlui Onea Valeriu” în partea ce ține de neacordarea unei zile de odihnă în baza certificatului de donare de single ser. ED nr. 162015999 din 16.06.2020, Colegiul a considerat că instanța de fond întemeiat a respins-o or, prin cererea din data de 18 septembrie 2020 depusă de către Valeriu Onea angajatorului, IMSP Centrul Național de Asistență Medicală Urgentă Prespitalicească, a solicitat acordarea concediului suplimentar plătit începând cu data de 26 octombrie 2020, în legătură cu donarea de sânge, anexând în acest sens 3 (trei) certificate de donator or, este de menționat faptul că la compartimentul „anexe” este indicat „Certificatul de donator nr. 3”.

Ținând cont că, la cererea din 18.09.2020 privind acordarea concediului suplimentar plătit, Valeriu Onea a anexat doar trei certificate privind donarea de sânge sau a derivatelor de sânge, nu este temei de anulare a ordinului nr. 410/3-c din 21.09.2020 „Cu privire la acordarea zilelor libere pentru donarea de sânge dlui Onea Valeriu”, în partea ce ține de durata acestuia de numai 3 zile, deoarece la cerere nu a fost anexat certificatul de donator seria ED 162015999 din 16 iunie 2020.

Cât privește cerința privind încasarea prejudiciului moral în mărime de 50 000 de lei, instanța de apel a reținut că prima instanță corect a respins-o având în vedere că este o pretenție subsecventă pretenției privind constatarea ilegalității și anularea ordinului de acordare a concediului anual plătit, declararea ilegal a refuzului de a include în durata concediului a certificatului de donare a sângelui, anularea ordinului în partea refuzului de acordare a zilelor de odihnă în baza certificatului de donare a sângelui.

La 13 mai 2022 (data de pe plicul poștal), Valeriu Onea a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea

deciziei instanței de apel și a hotărârii instanței de fond cu emiterea unei hotărâri noi prin care cererea de chemare în judecată să fie admisă.

În motivarea recursului a manifestat dezacordul cu hotărârile instanțelor de judecată și a menționat că, instanțele de judecată și-au bazat soluția pe existența și aplicarea de către angajator la emiterea ordinului de acordare a concediului anual divizat a prevederilor pct. 1, subpct. 1.1 din Dispoziția nr.8 din 28.03.2020 a Comisiei pentru Situații Excepționale. Aceste prevederi legale nu se regăsesc în suportul de drept al ordinului nr.407/15-c din 21.09.2020, respectiv nu a fost invocat de către angajator la emiterea ordinului contestat. Acest suport legal a fost găsit și aplicat de către instanțele de judecată, care nu sunt parte ale contractului individual de muncă și nici avocat al angajatorului.

A susținut că instanțele de judecată au interpretat eronat și aplicat neuniform și netemeinic prevederile art. 4 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, art. 8 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, prevederile Convenției nr. 29 și nr. 50 ale Organizației Internaționale a Muncii pentru abolirea sclaviei din 07.12.1956, art. 4 din CEDO, art. art. 44 și 54 din Constituția Republicii Moldova; art. art. 7; 9; 112; 113; 116; 118 din Codul muncii și pct. 1, subpct. 1.1. din Dispoziția nr. 8 din 28.03.2020 a Comisiei pentru Situații Excepționale.

A menționat că din cuprinsul hotărârilor instanțelor de judecată este dificil de înțeles și de admis care este impactul acordării concediului anual deplin unui felcer cu o vechime în muncă de 37 ani, cu vârsta de 56 ani, veteran de război cu probleme de sănătate, asupra interesului general, cine a calculat și determinat acest impact și în care condiții acesta ar atinge scopul.

Recurentul a indicat că, pentru anul 2021, prin ordin similar, fără acordul scris al salariatului, i-a fost acordat din nou un concediu anual divizat. Din nefericire, nu a mai rezistat și a cedat în fața graficului intens de serviciu și înainte de a pleca în concediu a fost nevoit să stea în concediu de boală, să facă un tratament, după care, la prescripția Inspectoratului de Stat al Muncii, a beneficiat, prin ordinul angajatorului, de concediul de odihnă anual deplin, precum și de restanța de 14 zile la concediul din anul 2020. În consecință, nu s-a aflat la locul de muncă o perioadă mai mare de două luni calendaristice, perioadă în care funcționalitatea subdiviziunii SAMU Edineț nu a avut de suferit.

La 07 iunie 2022, Curtea Supremă de Justiție a expediat în adresa intimatului copia cererii de recurs depusă de către Valeriu Onea cu înștiințarea despre posibilitatea depunerii referinței, fapt ce se confirmă prin scrisoarea de însoțire anexată la materialele dosarului (f.d. 194).

La 22 iunie 2022, IMSP „Centrul Național de Asistență Medicală Urgentă Prespitalicească” a depus referință la recursul depus de Valeriu Onea prin care a solicitat declararea inadmisibilă a recursului.

Cu referire la termenul de declarare a recursului, instanța de recurs menționează că, Curtea de Apel Chișinău a emis dispozitivul deciziei la 27 ianuarie 2022.

La data de 09 martie 2022 a fost expediată în adresa participanților la proces decizia motivată (f.d. 176), însă date privind recepționarea acesteia la materialele cauzei lipsesc.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Recursul a fost declarat la 13 mai 2022 (data de pe plicul poștal), astfel, se constată că recurentul s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul împotriva deciziei instanței de apel în termenul stabilit de lege.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei contestate or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei contestate or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 din Codul de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicite admise (Golder împotriva Regatului Unit, p.38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), p. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se

bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, p. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, p. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de către Valeriu Onea, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, 433 lit. a), 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se consideră inadmisibil recursul declarat de către Valeriu Onea.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Maria Ghervas

judecători

Mariana Pitic

Victor Burduh